

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

21 יולי 2013

לפני:

כב' השופט אילן איטח

נציג ציבור (עובדים) מר מעוז הלוי

נציג ציבור (מעבידים) מר עמירם מילר

התובעת:

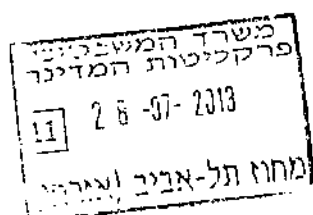
ד"ר נטליה פאר

ע"י ב"כ עו"ד מאיר אבירם

הנתבע:

שירותי בית הסוהר

ע"י ב"כ עו"ד דורון יפת

פסק דין

1. התובעת נזקקה לייצוג משפטי עקב הגשת כתב אישום פלילי שיחס לה, ביחד עם אחרים, אחריות לגרימת מוות ברשלנות של אסיר. התובעת נזקקה לייצוג משפטי פרטי ולימים בוטל כתב האישום כנגדה. התובעת ביקשה החזר הוצאותיה המשפטיות, ואושרה לה השתתפות בסכום ריאלי המהווה כמעט 40% מהוצאותיה בפועל. לטענת התובעת הדבר אינו סביר בנסיבות הענין ומנוגד להבטחות שקיבלה. מכאן התביעה שלפנינו ובה עותרת התובעת לקבל את מלוא הוצאותיה המשפטיות וכן פיצוי בגין עגמת הנפש שנגרמה לה עקב התנהלות הנתבע בקשר לטיפול בהחזר הוצאותיה המשפטיות¹.

¹ הפיצוי בגין עגמת הנפש נתבע במקור לא רק בשל התנהלות המדינה, אלא גם בשל אי קיום שימוע טרם הגשת כתב האישום. אלא שבעקבות בקשת המדינה והסכמת התובעת נמחק ענין זה מכתב התביעה, בהחלטת השופטת יהלום, כתוארה אז, מיום 4.3.10.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

המסגרת העובדתית

2. התובעת היא רופאה נרקולוגית המועסקת בשירות בתי הסוהר (להלן – שב"ס) משנת 1995, ובתקופה הרלוונטית עסקה בטיפול בנפגעי סמים. במסגרת תפקידה טיפלה התובעת באסיר שהיה מכור לסמים ושנפטר בין כותלי הכלא ביום 26.2.00 כתוצאה מהרעלה של תחליף סם בשילוב עם חומר אחר. בעת שהאסיר נפטר התובעת שהתה בביתה וכלל לא השגיחה על האסיר. כנגד התובעת, וכנגד ארבעה בעלי תפקידים נוספים בשב"ס, הוגש בחודש יוני 2002 כתב אישום ובו הואשמו הנאשמים בעבירה של גרם מוות ברשלנות של האסיר.²
3. עם קבלת כתב האישום פנתה התובעת למחלקה המשפטית של השב"ס, לטענתה מתוך ציפייה לקבל ייעוץ וסיוע משפטי. לתובעת הובהר על ידי עו"ד עפרה קלינגר – אז המשנה ליועץ המשפטי של שב"ס, שהתובעת לא תקבל ייצוג משפטי מהשב"ס וכי עליה לשכור ייצוג פרטי. לטענת התובעת, עו"ד קלינגר הבטיחה כי הוצאותיה המשפטיות יוחזרו לה במלואן כנגד חשבוניות. לטענת עו"ד קלינגר הבטחה להחזיר מלא לא ניתנה.
4. התובעת פנתה לקצין רפואה ראשי בשב"ס, ד"ר אלכס אדלר. לטענתה גם ד"ר קלינגר אמר לה שעליה לשכור ייצוג משפטי פרטי של עו"ד "תותח". לטענתה, ד"ר אדלר אמר לה שהיא לא צריכה לחשוש מהעלויות מאחר ותקבל החזר בסיומו של ההליך. מוסיפה התובעת וטוענת כי לשאלתה האם יש מגבלה על הסכום השיב לה ד"ר אדלר "באופן שאינו משתמע לשני פנים, כי אין הגבלה על הסכום ואוכל לקבל החזר אפילו של מליון". לטענת ד"ר אדלר הבטחה להחזר מלא לא ניתנה.
5. ביום 1.7.02 שכרה התובעת ייצוג פרטי. ביום 13.4.03 חזרה בה המאשימה מהאישום כנגד התובעת, וכתב האישום כלפיה בוטל.³ ההליך כנגד האחרים המשיך.

² ת"פ (רמ"י) 1981/02 מדינת ישראל נ' אורלוב אנדרי ואח'. כתב האישום המקורי הוגש כנספח 9 לכתב ההגנה; כתב האישום המתוקן הוגש כנספח א' לכתב התביעה. לשלמות התמונה יצויין כי פסק דין מזכה כלפי יתר הנאשמים שנתרו ניתן ביום 9.2.06; ערעור המאשימה לבית משפט מחוזי נדחה ביום 18.6.08 (ע"פ (מרכז) 1328-11-07 מדינת ישראל נ' אורלוב אנדרי). עוד נציין כי הנתבע חוייב לשלם פיצוי לילדיו של האסיר המנוח (ת"א (הר"י) 3440/00 עזבון המנוח משה אזיקרי ז"ל ואח' נ' מדינת ישראל – שירות בתי הסוהר, (2.3.09)).

³ נספח ב' לכתב התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

6. ביום 17.6.03 פנתה התובעת לעו"ד נפתלי שמולביץ, היועץ המשפטי של שב"ס, וביקשה לקבל החזר הוצאותיה המשפטיות – שכר טרחה (₪ 88,929) והוצאות (1,097 ₪), וכך כתבה⁴:

"הוגש נגדי כתב אישום בגין חשדות חמורות – גרימת מוות בהתרשלות. יוצגתי ע"י משרד עורכי דין "אדם". לשמחתי כתב אישום בוטל. אני מבקשת לקבל החזר ההוצאות כמקובל בשב"ס.
מצורף בזה – קבלות לסכום 90,021.00 ₪"

7. ביום 17.6.03 ביקש עו"ד שמולביץ מהתובעת לקבל פירוט באשר לעבודה של בא כוחה והבהרה לגבי ההוצאות⁵. לאור הפניה המציאה התובעת פירוט והסבר מאת בא כוחה לגבי הרכב שכר הטרחה וההוצאות⁶.

8. ביום 18.6.03 פנה עו"ד שמולביץ לעו"ד עינת ברגר – רכזת הועדה להשתתפות המדינה בהוצאות ההגנה של עובדי ציבור שבמשרד המשפטים (להלן – הועדה של המדינה), בבקשה לטפל בבקשת התובעת להחזר. עו"ד שמולביץ ציין כי השב"ס סבור כי התובעת "זכאית לסיוע מאת הועדה"⁷. הפניה לוועדה של המדינה היתה בהתאם לנוהל שחל בשב"ס ואליו נתייחס בהמשך.

ביום 20.11.03 השיבה עו"ד ברגר לעו"ד שמולביץ כי הועדה של המדינה אינה מוסמכת לטפל בעובדי השב"ס, וכי יש מקום להסדיר נושא זה אל מול היועץ המשפטי לממשלה⁸. בשלב זה נסתפק בציון העובדה שהשב"ס פעל להסדיר את ענין ההשתתפות כאמור ומכאן העיכוב בטיפול בבקשת התובעת.

9. נוכח העיכוב בטיפול בבקשה פנתה התובעת בשנית לעו"ד שמולביץ, במכתב מיום 26.10.03, על מנת שיזרז את הטיפול בבקשתה⁹. במקביל, פנה ד"ר אדלר לסגן נציב השב"ס במכתב כדלהלן¹⁰:

⁴ נספח ג' לכתב התביעה.

⁵ נספח ד' לכתב התביעה.

⁶ נספח ה' לכתב התביעה. הצעת שכר הטרחה הוגשה וסומנה כמוצג נ/15.

⁷ נספח 12 לכתב ההגנה.

⁸ נספח 13 לכתב ההגנה.

⁹ נספח ו' לכתב האישום.

¹⁰ נספח ז' לכתב התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

"הנדון: ביטוח רפואי לרופאי שב"ס"

כפי שידוע אין עדיין כל שינוי בנושא ביטוח הרפואי לרופאי שב"ס כאשר הצהרת הארגון הינה כי במקרה של תביעה כנגד הרופא, לצורך הייצוג המשפטי "ייכנס שב"ס בנעלי העובד" קרי ידאג לייצוג משפטי. ההליך הינו כי הנושא מועבר לוועדה בין משרדית הבודקת האם אכן יש מקום להשתתפות [ב]תשלום לעורך הדין ואם כך נידון גובה התשלום. מעבר לחוסר ההתחשבות ברופא [שמואשם] ברשלנות במסגרת תפקידו בשב"ס בכך שהשב"ס מוסר "לך [תחפש] לך עורך דין ונבדוק מה הלאה" מוצב בפניכם ההליך האבסורדי!!!

התיק שדן אשמתה של ד"ר נטליה פאר נידון ב-15.6.03. בתאריך 17.6.03 הציגה הרופאה את הקבלות (המצ"ב) בזאת הסכום 90,021 ₪ ששילמה לעורך הדין למפרע. עד היום כחמישה חודשים לאחר התשלום עדיין לא נידון עניינה באותה הועדה. הרופאה נקלעה למצוקה כספית קשה ובעקבותיה בעיות נוספות ובהתחשב בבקשתה איני מעלה בכתובים. נראה לי כי הטיפול לקוי, חסר רגישות וזו אחת התשובות מדוע רופאי שב"ס אינם מוכנים לעבוד בארגוננו.

אנו הארגון היחידי! (כולל מ.י. צה"ל בתי החולים) שהרופאים אינם מבוטחים. קצרה ידי מלהושיע ולפנות בנושא.

כתב האישום כנגד הרופאה בוטל ע"י בית המשפט. (בסוגריים תיקון – א.א.)

10. רק 2.3.05, לאחר שהוסדר ענין ההשתתפות בהוצאות משפט בשב"ס, נדון עניינה של התובעת. עניינה נדון בוועדת החריגים – הגנה משפטית לרופאים – שב"ס (להלן – הועדה הראשונה)¹¹. מהפרוטוקול עולה כי הרכבה של הועדה הראשונה כלל נציגים מטעם שב"ס (גונדר חיים גליק – ראש מטה שב"ס, ועו"ד שמולביץ) ונציגים מטעם ענבל חברה לביטוח בע"מ – חברה ממשלתית שעוסקת בביטוח (להלן – חברת ענבל).

בפתיח לפרוטוקול ניתן רקע קצר לפעולת הועדה הראשונה, ונביאו כלשונו:

"לבקשת השב"ס ולאור שתי בקשות דחופות, תלויות ועומדות, להשתתפות בהוצאות משפטיות, הוחלט על כינוס וועדה זמנית משותפת לקרן להגנה משפטית ולשב"ס ולדיון בבקשות הדחופות, וזאת בהתאם לקווים המנחים הקבועים בהחלטת הממשלה להגנה משפטית לעובדי מדינה ובשינויים המחויבים. יובהר כי הוועדה התכנסה למקרים דחופים אלו בלבד. הרכב הוועדה הקבועה ונהליה ייקבע בכתב הכיסוי שיגובש בין הצדדים."

וכך החליטה הועדה הראשונה:

"החלטת הועדה"

אין מחלוקת כי ד"ר פאר הואשמה בגין אירוע שאירע תוך כדי ועקב מילוי תפקידה. ד"ר פאר נמצאת ברשימת הרופאים המכוסים בכיסוי הקרן. בהתאם לאמור ובהעדר הרשעה נגדה, זכאית להשתתפות בהוצאות משפטיות. בהתאם לתעריף שכה"ט בהגנה משפטית לעובדי מדינה שאומץ ע"י הוועדה, זכאית ד"ר פאר להשתתפות בסך 23,000 ₪ + מע"מ.

¹¹ נספח ח' לכתב התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

לאור הנסיבות המיוחדות והאישום החמור של גרם מוות ברשלנות בו הואשמה המבקשת ולנוכח העובדה כי במועד נקיטת ההליכים כנגדה, לא הייתה אפשרות לקבלת עו"ד ממאגר עו"ד של הקרן הפנימית להגנה משפטית בתעריפי הקרן, הוחלט כי ד"ר פאר תהא זכאית לתוספת של 50% על תעריף שכה"ט – בהתאם לסעיף 8 לתעריף.

בהתאם לסמכות הוועדה בסעיף 8 לתעריף ולאור ההוצאות הרבות שהיו לד"ר פאר ולזמן הרב שחלף עד לתשלום ובאופן חריג, הוסכם כי הסכומים ישולמו לד"ר פאר בתוספת ריבית – בתעריף חשכ"ל – בחישוב מיום בו שילמה הוצאותיה. סה"כ ישולם לד"ר פאר סך של 46,358 ₪. (הדגשות במקור – א.א.)

11. כתנאי לקבלת ההחזר שאושר על ידי הוועדה הראשונה נדרשה התובעת לחתום על כתב קבלה ושחרור ולפיו לא יהיו לתובעת דרישות נוספות בקשר להחזר הוצאותיה המשפטיות האמורות.¹² התובעת סרבה לחתום על כתב הסילוק ולכן לא שולם לה ההחזר.

זה המקום להעיר כי ספק אם התניית קבלת סכום שאינו שנוי במחלוקת בחתימה על כתב סילוק עולה בקנה אחד עם חובת תום הלב וההגינות. ראוי לשב"ס (ולמדינה) לבחון שוב את "הפרקטיקה" האמורה לפחות בהקשר המדובר. אין לנו עוד צורך להדרש לענין משלא נותרה מחלוקת לגבי: תחילה, נאות שב"ס, נוכח הערות בית הדין, לשלם לתובעת את ההחזר שאושר. החזר זה שולם (ללא ריבית) ביום 18.7.11; בהמשך, במסגרת הדיון מיום 16.7.13, הגיעו הצדדים להסכמה באשר למחלוקת הנוגעת לתשלום הריבית, כך שהלכה למעשה ישולם לתובעת ההחזר שאושר בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד למועד התשלום בפועל.

12. ביום 21.8.05 פנתה התובעת לנציבת קבילות שוטרים וסוהרים במשרד לביטחון פנים. שטחה את המקרה שלה וטענה כי ההחזר שאושר "אינו עומד בקנה אחד" עם ההבהרות שקיבלה מעו"ד קלינגר ומד"ר אדלר כי ההחזר יהיה מלא.¹³

לטענת התובעת, ביום 9.2.06, יצרה עימה קשר טלפוני – הנציבה עצמה – עו"ד חנה קלר, ועדכנה אותה כי יאושר לה החזר מלא. עו"ד קלר מכחישה מתן הבטחה כאמור.

13. ביום 23.3.06 נשלחה לתובעת תשובה מהנציבות ובה הודע לה כי היא אינה זכאית למלוא ההוצאות.¹⁴ הוסבר כי בעת שהוגש כתב האישום פעלה גם ביחס לשב"ס

¹² נספח ט' לכתב התביעה.

¹³ נספח י' לכתב התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

הועדה של המדינה וזאת בהתאם לנוהל מש"א 03-2018 "סעד משפטי לסוהר" מיום 1.6.00. נוהל זה קבע כי סוהר שהובא לדין פלילי בשל מעשה או מחדל שנעשו על ידו תוך כדי ועקב מילוי תפקידו זכאי להשתתפות בהוצאות הגנתו; ההשתתפות היא בהתאם לתעריפים המפורטים בנספח; ניתן לבקש מקדמה, עוד טרם החל המשפט, וזאת כדי לסייע במימון ההגנה. עוד צויין כי לימים חדלה הועדה הנ"ל לדון בסוהרים בשל העדר סמכות כלפיהם, ולפיכך התקשר השב"ס עם חברת ענבל למתן כיסוי ביטוחי לרופאי השב"ס. בהתאם נדון ענינה של התובעת ואושרה לה השתתפות חריגה בשיעור של 50% מהתעריף. באשר לטענות כאילו הובטח לתובעת החזר מלא נכתב, מפי הגורמים להם יוחסה ההבטחה - עו"ד קלינגר וד"ר אדלר, כי לא הובטח שיוחזרו כל ההוצאות.

14. בהמשך נערכו בירורים נוספים שלא הביאו לשינוי המצב. ביום 24.1.08 פנה ב"כ התובעת ודרש את הגדלת ההשתתפות¹⁵. בעקבות הפניה הובא ענינה של התובעת לעיון חוזר ביום 22.6.08 בפני הועדה העליונה לענין הגנה משפטית והשתתפות בהוצאות משפטיות (להלן – **הועדה העליונה**). אך זו לא מצאה לנכון לשנות מההחלטה הקודמת. להלן החלטת הועדה¹⁶:

-"
2. **המבקשת פנתה ביום 24/1/08, באמצעות ב"כ עו"ד אבירם מאיר, בבקשה לעיין מחדש בהחלטה הנ"ל.**
בין יתר הנימוקים המופיעים בפנייתו מצוינת העובדה כי למבקשת לא הייתה אפשרות לקבל עו"ד מטעם הקרן שכן לא פעלה עדיין במועד הגשת כתב אישום וכל מה שנאמר לה ע"י שב"ס היה שעליה לקחת ייצוג באופן פרטי ותוכל לקבל החזר עבור הוצאותיה בדיעבד.
 3. **המלצת הקרן:** באופן עקרוני החלטת הועדה הינה סופית ולא השתנו הנסיבות של הבקשה מאז נדונה ע"י הועדה הקודמת.
הקרן המליצה לערוך חישוב מחדש של הסכומים נכון למועד כינוס הועדה הנוכחית והשאירה לשיקול דעת הועדה העליונה האם להגדיל את שיעור ההשתתפות.
 4. הועדה דנה בבקשה ביום 22/6/08 החליטה לאמץ את ההחלטה של הועדה הקודמת מיום 22.3.05 אשר קבעה השתתפות בסך 23,000 ₪ + מע"מ ובנוסף אישרה תוספת של 50% ובסה"כ 34,500 ₪ + מע"מ.
לפנים משורת הדין אישרה הועדה הקודמת תוספת ריבית חשכ"ל מיום תשלום ההוצאות.
הועדה לא מצאה בפנייתו של בא כוח הקצינה נימוקים שלא נלקחו בחשבון ע"י הועדה הקודמת ולא נשתנו הנסיבות המצדיקות שינוי החלטה.
התשלום יבוצע בכפוף לחתימה על כתב קבלה ושחרור כקבוע בנוהל."

¹⁴ נספח י"א לכתב התביעה.

¹⁵ נספח ט"ז לכתב התביעה.

¹⁶ ההחלטה צורפה כנספח 14 לכתב ההגנה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

ההליך המשפטי

15. חזית המריבה בכתב התביעה התמקדה בעיקרו של דבר בטענת התבטחה ובסבירות החלטת הועדות בנוגע לשיעור ההשתתפות. כפי שצויין לעיל, הטענה שענינה הגשת כתב האישום מבלי לערוך שימוע אינה עומדת עוד על הפרק.

16. נוכח המחלוקות העובדתיות העידו לפנינו מטעם התביעה – התובעת בעצמה, ומטעם ההגנה – עו"ד קלינגר, עו"ד קלר וד"ר אדלר.

17. בגמר פרשת ההגנה, ביקש ב"כ התובע להגיש הסכם קיבוצי שנערך ביום 2.11.95 בין ההסתדרות הרפואית בישראל לבין המדינה וענינו ביטוח מקצועי לרופאים (להלן – **ההסכם הקיבוצי**) וכן פוליסה לביטוח אחריות מקצועית-רפואית (להלן – **הפוליסה**). שב"ס מתנגד להרחבת החזית. בסיכומיהם טענו הצדדים בענין זה וענין זה נותר להכרעה במסגרת פסק הדין.

השתתפות בהוצאות משפט שנגרמו לעובד עקב תפקידו

כללי

18. ברגיל כאשר לאדם, ובכלל זה לעובד, נגרמות הוצאות משפטיות עקב מילוי תפקידו – מענה "בקו הראשון" לכיסוי הוצאותיו המשפטיות מצוי אצל יוזם ההליך ובמסגרת אותו הליך.

19. במקרה של הליך פלילי, כמו במקרה שלפנינו – מענה זה מוגבל¹⁷ והוא חוסה תחת הוראת סעיף 80 (א) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן – **חוק העונשין**), אשר קובעת כי:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב – 1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור."

¹⁷ ראו: ע"פ 1442/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (26.2.13) והאסמכתאות הנזכרות שם.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

מכוח הוראת סעיף 80 (ב) לחוק העונשין אף הותקנו תקנות המסדירות, בין היתר, את הסכומים המירביים לתשלום הוצאות ההגנה בפלילים – תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב – 1982 (להלן – **תקנות העונשין**).

כך או כך, תובענה זו אינה עוסקת ביישום סעיף 80 לחוק העונשין. אך נציין, לשלמות התמונה, כי התובעת לא פעלה במסלול זה להטבת הוצאותיה.

20. במקרה של בעל תפקיד, ובכלל זה של עובד, מתעוררת שאלת הזכאות לקבלת שיפוי בגין הוצאות אלה ב"קו השני" – קרי, לקבל שיפוי ממי שבעל התפקיד או העובד פעל בעבורו. טוענת המדינה כי "אין זכות מוקנית לעובד לקבלת החזר הוצאות משפטיות בגין הליך משפטי שהיה מעורב בו"¹⁸. לענין זה מבקשת המדינה להקיש מהדברים שנאמרו בבג"צ כאשר נדונה עתירה כנגד ההחלטה על שיעור השתתפות המדינה בהוצאות המשפט של ח"כ צחי הנגבי בפרשת "דרך צלחה" (להלן – **פרשת הנגבי**)¹⁹. בפרשת הנגבי ציין השופט ריבלין, המשנה לנשיאה, כי:

"אין זה, כלל וכלל, דבר מובן מאליו, שחבר הכנסת יהא זכאי להחזר הוצאות משפטיות בגין הליך משפטי שהיה מעורב בו. אדם מן היישוב אינו זכאי לכך אלא בגבולות מוגדרים ומצומצמים (ראו בעיקר סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; לפרשנות הסעיף ראו ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73). ייחוד הסדר שיפוי או השתתפות לעובדי ציבור ולנבחרי ציבור עלול להיראות כבלתי-שוויוני ולפגוע באמון הציבור ובעקרונות ראויים של שימוש בכספי ציבור."

השופט ריבלין איזכר את הטעמים שניתנו בפסיקה²⁰ להנהגת הסדר ההשתתפות בהוצאותיו המשפטיות של נבחר הציבור: האחד, "שיקולים של צדק. נבחר ציבור הפועל במסגרת תפקידו, פועל בשליחות הציבור ולמען הציבור. משכך, אם נחשף הוא, במסגרת מילוי תפקידו, להליך משפטי, ראוי הוא שהציבור יערוב לו וישתתף בעלויות ההליך"; השני, מניעת הרתעת יתר – "ההסדר בא לאפשר לנבחר הציבור למלא את תפקידו. איום של הליך משפטי עלול להצר את צעדיו של חבר הכנסת. הוא עלול להטיל עליו מורא. ההסדר של השתתפות בהוצאות המשפט בא למתן חשש זה. ודוק: החשש איננו מפני הרתעה, אלא מפני הרתעת יתר. מטרת ההסדר היא להבטיח לחבר הכנסת חופש פעולה במילוי שליחותו הציבורית, תוך שבכיסו "בטוחה" כי אם לא יחרוג לתחום האסור – קרי: לא יורשע בפלילים – אזי לא יאלץ הוא לשאת, לבדו, בהוצאות ההליך המשפטי".

¹⁸ סעיף 27 לסיכומי שב"ס.

¹⁹ בג"צ 6620/04 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' הועדה לקביעת השתתפות בהוצאות משפטיות, (3.9.2006).

²⁰ בג"ץ 4500/95 אליאס אליאס נ' הממונה על מחוז הצפון משרד הפנים, (30.9.1997); בג"צ 320/96 יעל גרמן נ' מועצת עיריית הרצליה, (7.5.1998).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

במקרה שלפנינו לא מתעוררת השאלה העקרונית בנוגע ל"קו השני" וזאת משני טעמים: האחד, ממילא קיים הסדר השתתפות; השני וזה העיקר – אין בפי התובעת טענה כאילו קיימת לעובד זכות עצמאית שאינה תלויה בהוראות הסדר ההשתתפות. משכך, אין צורך בשלב זה להביע עמדה עקרונית בנוגע לטענת המדינה כאמור אשר מעוררת שאלות עקרוניות כבדות משקל נוכח השיקולים שצויינו בהקשר של נבחר ציבור ונושאי משרה, ואשר טובים גם בהקשר של עובדי הציבור (עובדי מדינה, רשויות וכיוצ"ב). השיקול הראשון נכון גם בהקשר של עובדים בכלל, ולא רק עובדי ציבור.

השתתפות בהוצאות משפטיות במדינה

21. עתה נפנה להציג את ההסדר הכללי החל במדינה ולאחר מכן נפנה לבחון את המצב בשב"ס. בהחלטות ממשלה, ובנהלי משרד המשפטים, הוסדרה הזכאות של עובדי ציבור להשתתפות בהוצאות המשפט (החלטות הממשלה והנוהל יכוננו להלן – ההסדר הישן). כך למשל נקבע בהחלטת הממשלה מיום 19.2.1995²¹:

- א. עובד ציבור שהתייצב בפני בית המשפט הגבוה לצדק, בין כעותר ובין כמשיב, בשל עניין שהיה בתחום סמכותו כדין או שעשהו בתום-לב בהיותו סבור שהוא פועל בתחום סמכותו כדין, והוא לא יוצג במשפט על ידי פרקליטות המדינה, בשל קיומו של ניגוד עניינים ממשי או אפשרי, תשולם לו השתתפות בהוצאות המשפט בהתאם לאמור להלן.
- ב. הועדה לקביעת שיעורי השתתפות המדינה בהוצאות סנגוריה לעובדי ציבור תשמש גם כוועדה לקביעת השתתפות המדינה בהוצאות לפי פסקה (א) ולקביעת שיעור השתתפות.
- ג. עובד ציבור יהיה זכאי להשתתפות המדינה בהוצאות כאמור בסעיף קטן (א) אם הגיש בקשה לוועדה לפני התקשרות עם עורך-דין והועדה ומנהל המחלקה האזרחית של פרקליטות המדינה אישרו כי לאור הנסיבות מוצדק הייצוג על ידי עורך דין פרטי ומוצדקת השתתפות המדינה בהוצאות כאמור.
- ד. שיעור השתתפות המדינה בהוצאות המשפט לפי החלטה זו ייקבעו על-ידי הוועדה לפי שיקול דעתה בהתאם לנסיבות המקרה.
- ה. תחילתה של החלטה זו מיום 1.7.94.

כפי שעולה מהחלטת הממשלה הנ"ל, עיקרו של ההסדר הישן היה הענקת השתתפות בהוצאות המשפט מקום בו אישרה הוועדה כי לאור הנסיבות מוצדק הייצוג על ידי עו"ד פרטי. ההשתתפות נעשתה לפי תעריפים שנקבעו.

²¹ החלטה מס' 4948; נספח 1 לכתב ההגנה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

22. בשלהי שנת 2002 קיבלה הממשלה החלטה המבטלת את ההסדר הישן ונקבע הסדר חדש²², שבהמשכו הוצא לגביו על ידי משרד המשפטים נוהל חדש - "נוהל הגנה משפטית והשתתפות בהוצאות משפטיות לנושאי משרה ולעובדי המדינה"²³ (להלן – **ההסדר החדש**). ההסדר החדש מפורט יותר מבחינת התנאים והזכאות, ולענייננו רלוונטיות האפשרות לקבל את העזרה המשפטית לא רק בדרך של השתתפות בהתאם לתעריפים שנקבעו, אלא גם בדרך של הגנה משפטית "בעין". לצורך מתן ההגנה המשפטית הוקמה קרן פנימית מכספים שמשרדי הממשלה השונים העבירו אליה לפי הוראות החשב הכללי. לפי סעיף 7 להחלטת הממשלה, הזכאות להגנה משפטית בעין קמה, בין היתר, מקום בו הוגש כנגד עובד המדינה הליך פלילי. יצויין כי, הגנה בעין טעונה אישור מראש של הועדה רק מקום בו "מדובר בחשד לעבירות חמורות, הכרוכות בקלון ובפגיעה באמון הציבור ברשויות השלטון". אין חולק כי המקרה שלפנינו, לו חסה תחת ההסדר החדש, לא דרש אישור מראש של הועדה לצורך קבלת הגנה משפטית בעין.

השתתפות בהוצאות משפטיות בשב"ס

23. בעקבות ההסדר הישן שחל במדינה, הוצא ביום 1.6.00 נוהל שעניינו "סעד משפטי לסוהר" (מס' 03-2018) (להלן – **נוהל שב"ס ישן**)²⁴. נוהל זה הוצא במסגרת נהלי "תנאי שירות בשב"ס". בנוהל זה נקבעה, בין היתר, זכותו של סוהר שהובא לדין בפלילים "בשל מעשה או מחדל שנעשו על ידו תוך כדי ועקב מילוי תפקידו" לקבל השתתפות בגבולות התעריפים שנקבעו²⁵. לפי סעיף 3 לנוהל שב"ס ישן - שהוא הרלוונטי למקרה של הוצאות משפט בהליך פלילי, סוהר המבקש השתתפות צריך להמציא לוועדה של המדינה העתק כתב האישום, הכרעת הדין ואישור מעו"ד לגבי הפעולות ושכר הטרחה הנדרש.

24. כפי שצויין לעיל, פניית עו"ד שמולביץ לוועדה של המדינה נענתה ביום 20.11.03 בתשובה שועדה זו אינה מוסמכת לטפל בעובדי השב"ס. שכן אלה אינם בגדר "עובדי מדינה". מטעם זה גם לא חל שב"ס ההסדר החדש. עוד צויין באותו מענה

²² החלטה מס' 2799 מיום 28.11.02; נספח 2 לכתב ההגנה.

²³ נספח 3 לכתב ההגנה.

²⁴ נספח י"ג לכתב התביעה.

²⁵ התעריפים לא הוגשו לתיק בית הדין.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

כי על שב"ס להסדיר נושא זה אל מול היועץ המשפטי לממשלה²⁶. לא ברור האם חוסר הסמכות של הועדה של המדינה "התגלה" בעקבות הפניה בענינה של התובעת או קודם לכן, שכן נראה כי הפניה בענינה של התובעת לא היתה הפניה הראשונה לוועדה האמורה.

25. כך או כך, בעקבות ההודעה הנ"ל פעל השב"ס להסדיר את ענין ההשתתפות בהוצאות משפטיות. בדיון מיום 11.8.04 שהתקיים בתוך משרד המשפטים, בראשות המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (יעוץ) עו"ד מלכיאל בלס, וענינו הרחבת התחולה של החלטת הממשלה מושא ההסדר החדש, נקבע כך²⁷:

- 1" ...
2. כיום, עובדי שירות בתי הסוהר אינם זכאים להגנה משפטית. יוער, כי עובדים אלה לא היו זכאים להוצאות משפטיות גם לפי הנוהל שעל פי החלטות ממשלות קודמות בנושא. יש למצוא פתרון מידי לעובדים אלה. התאם לכך, מוצע כי בנושא זה נבקש כי תועבר אלינו עד ליום 10.10.04 עמדת שירות בתי הסוהר, לרבות באשר לשינויים המחויבים בעניינם של עובדי שירות בתי הסוהר, ככל שיש כאלה.
3. על מנת למנוע שינויים תכופים של החלטת הממשלה, סוכם להסמיך את שר המשפטים להחליט להחיל את החלטת הממשלה של עובדי תאגיד על פי דין, אשר יבקש להחיל עליו את החלטת הממשלה.
4. עובדים ונושאי משרה שיוחלט להחיל עליהם את החלטת הממשלה בעקבות דיון זה, יהיו רשאים לבקש השתתפות בהוצאות משפטיות והגנה משפטית גם עבור אירועים שאירעו לפני הכללת הגופים בהחלטת הממשלה, אם יעמדו בתנאים הקבועים בהחלטת הממשלה. החשב הכללי יקבע את אופן התשלום של ההוצאות המשפטיות וההגנה המשפטית."

26. פניית משרד המשפטים לשב"ס, בהמשך לסיכום האמור, נענתה בבקשה לבחון את הדברים. הדבר עולה ממכתבו של עו"ד בלס לעו"ד קלר, בתפקידה אז כיועצת המשפטית של המשרד לביטחון פנים, ובו נכתב כך²⁸:

- 1" החלטת הממשלה מס' 2799 (חק/1299) מיום 28/11/2002 (להלן: החלטת הממשלה) אינה חלה על עובדי שירות בתי הסוהר, והם אינם זכאים כיום להגנה משפטית ולהשתתפות בהוצאות משפטיות. עובדים אלה לא היו זכאים להגנה משפטית ולהוצאות משפטיות גם לפי הנוהל שעל פי החלטות ממשלה קודמות בנושא, והדיון בעניינם היה למעשה בחוסר סמכות. אשר על כן, יש למצוא פתרון מידי לעובדים אלה.
2. ביום 12.9.2004 ביקשנו משירות בתי הסוהר כי תועבר אלינו עד יום 10.10.2004 עמדתם בעניין החלטת הממשלה על עובדי שירות בתי הסוהר, לרבות באשר לשינויים המחויבים בעניינם של עובדי שירות בתי הסוהר, ככל שיש

²⁶ נספח 13 לכתב ההגנה.

²⁷ נספח 7 לכתב ההגנה.

²⁸ נספח 8 לכתב ההגנה. יצוין כי לפי סעיף 1.4 לנוהל שב"ס חדש, האמור בו כפוף לקבוע בכתב הכיסוי שהוציאה חברת ענבל. ככל הנראה הכוונה לנספח ט"ו לכתב התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

כאלה. משירות בתי הסוהר נמסר לנו כי הם מבקשים בשלב זה להמתין ולערוך בירור מקיף של הסוגיות העולות בעניין.
3. אודה לעדכונו בנוגע להתקדמות הטיפול בנושא."

27. בחודש אפריל 2005 בוטל נוהל שב"ס ישן, וביום 25.1.06 נכנס לתוקפו הנוהל החדש בשב"ס (מס' 07-2016)²⁹ (להלן – **נוהל שב"ס חדש**). בעיקרו של דבר מחיל נוהל שב"ס חדש את ההסדר החדש במדינה, בשינויים המחוייבים. כך למשל: "הקרן" הוקמה במסגרת חברת ענבל ונקבעו כלליה (להלן – **כללי קרן שב"ס**)³⁰. על תוקפו של נוהל זה אין חולק. על פי הנוהל ברי, כי ההשתתפות היא לפי תעריפים שנקבעו, תוך שנקבעה סמכות לחרוג מהתעריפים בשיעור של עד 50% במקרה שהוצאות המשפט חרגו מהתעריפים שנקבעו (סעיף 9.9 לנוהל). עוד נקבע בסעיף 9.10 לנוהל כי "במקרים חריגים בהם מורכבות ההליך או נסיבות מיוחדות אחרות מצדיקות זאת, רשאית הועדה לאשר סכום השתתפות הגבוה מהאמור לעיל, ובלבד שהיקף ופרטי שכר הטרחה אושרו ע"י הועדה כסבירים בנסיבות העניין".

נציין כי בכללי קרן שב"ס יש הוראה מקבילה להוראות סעיפים 9.9 ו-9.10 לנוהל שב"ס חדש (סעיף 8), אלא שבהתייחס להוראה שבסעיף 9.10 (חריגה מעבר ל-50% מהתעריף) נדרש כי אישור הועדה ינתן מראש. על פני הדברים ראוי כי תושג התאמה בענין זה – בין בדרך של תיקון הנוהל ובין בדרך של תיקון הכללים.

טענות סף

28. תחילה נדרש, ולו בקליפת אגוז, לטענות סף שהעלה שב"ס. דומה כי שב"ס זנח חלק מטענותיו בענין זה, ונותרה רק הטענה הנוגעת לעגמת הנפש. אך למען הזהירות נתייחס בקצרה לטענות:

א. הטענה בנוגע לחוסר הסמכות העניינית לדון בטענות בנוגע לאי עריכת שימוע טרם הגשת ההליך הפלילי – משהתובעת חזרה בה מטענות אלה, שאכן לא מצויות בסמכותו העניינית של בית דין זה, הרי שאין צורך להזקק לטענה זו.

ב. הטענה להעדר יריבות בין התובעת לבין שב"ס – משענין ההשתתפות בהוצאות המשפט מהווה חלק מתנאי העבודה של סוהר, ומשהוא בבחינת עילה הנובעת

²⁹ נספח י"ד לכתב התביעה.

³⁰ נספח ט"ו לכתב התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

מיחסי עובד ומעביד – ברי שחילוקי הדעות בסוגיה זו מצויים בסמכותו העניינית של בית דין זה.

ג. הטענה להעדר סמכות לפסוק פיצוי בגין עגמת נפש – משאין חולק עוד (כאמור) כי הסכסוך מצוי בסמכותו העניינית של בית דין זה, הרי שבית דין זה מוסמך לפסוק את כל קשת הסעדים הקיימים בגין הפרת חובות מתחום יחסי העבודה, ובכלל זה פיצוי בגין נזק לא ממוני, דוגמת פיצוי בגין עגמת נפש. השאלה אימתי יפסק פיצוי כאמור, אינה נוגעת לסמכות העניינית, אלא לשאלת הפעלת הסמכות גופה.

זכאות מכוח הבטחה

29. הטענה הראשונה אליה נזקק היא הטענה לפיה עו"ד קלינגר וד"ר אדלר הבטיחו לתובעת כי יוחזרו הוצאות המשפט במלואן. לאחר ששקלנו את העדויות שלפנינו בענין זה, הגענו לכלל מסקנה כי לא עלה בידי התובעת להוכיח את הטענה, ואלה טעמינו:

א. עדותה של התובעת היא עדות בעל דין, ולא מצאנו להעדיף את עדותה בענין זה על פני עדותם של עו"ד קלינגר ושל ד"ר אדלר. אנו ערים לכך שעו"ד קלינגר וד"ר אדלר מסמכים פחות על זכרון קונקרטי, אך בהתחשב בעיתוי התביעה ובזמן שחלף לא סברנו כי די בכך כדי לגרום להעדפת גרסת התובעת דווקא. אם כי אין בכך כדי לשלול שאולי כך הבינה התובעת או שכך היה הלך מחשבתה. אך כאמור לאור מכלול הראיות לא שוכנענו כי עו"ד קלינגר או ד"ר אדלר הבטיחו את המיוחס להם.

ב. בבקשת התובעת להחזר (סעיף 6 לעיל), התובעת מציינת כי היא מבקשת החזר הוצאות "כמקובל בשבס". אמירה זו, בהעדר ראיה כי מקובל בשב"ס להחזיר את ההוצאות במלואן, מתיישבת פחות עם טענת התובעת. ודאי משהתובעת הבינה שלא סביר "שאין הגבלות בהחזר הוצאות משפטיות"³¹.

ג. לא סביר כי עו"ד קלינגר, שהעידה כי ענין הטיפול בנושא של החזר הוצאות משפטיות לא היה חדש לה, תבטיח הבטחה שאינה מתיישבת עם נוהלי שב"ס.

³¹ עמ' 3 לפרוטוקול ש' 4 – 6.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

ד. באשר לד"ר אדלר נציין כי הוא לא נחקר ישירות לגבי המיוחס לו, ולענין זה יש משקל.

30. גם את הטענה המיוחסת לעו"ד קלר לא שוכנענו לקבל. מדובר בעדות בעל דין יחידה ואין בידינו לקבוע כי גרסת התובעת בענין זה סבירה יותר מגרסתה של עו"ד קלר.

31. כך או כך, ומבלי להכביר מילים בקשר להלכות הקובעות מתי קשורה רשות להבטחה שניתנה איננו סבורים כי יש בהבטחות אלה, ככל שניתנו, כדי לחייב את שב"ס, זאת נוכח העדר סמכות של נותני ההבטחה. לא שוכנענו כי התובעת, כמי ששרתה בשב"ס סברה כי בכוחם של אלה להתיר סטיה מהנוהלים.

החלטת הועדות – האם יש מקום להתערב בה?

32. שאלת שיעור ההשתתפות הושארה לוועדה. הועדה הוסמכה לחרוג בעד 50% מהתעריף שנקבע, ובמקרים חריגים "בהם מורכבות ההליך או נסיבות מיוחדות אחרות מצדיקות זאת", הוסמכה הועדה לחרוג אף משיעור זה.

33. לא שוכנענו כי יש מקום להתערב בהחלטת הועדה, ואלה טעמינו בתמצית:

א. לא נטען, וממילא לא הוכח, כי התעריפים שנקבעו (בדרך של אימוץ התעריפים לעובדי המדינה) אינם סבירים. אכן, יש קושי בקביעת תעריף אחיד לכל סוגי התיקים הפליליים, אך הגמישות בענין זה קיימת בדמות שיקול הדעת לוועדה לחרוג מהתעריפים בשיעור של עד 50%.

ב. הלכה למעשה הועדה פסקה את השיעור המקסימלי שיכולתה לפסוק דרך כלל. אמנם לוועדה ניתן שיקול דעת נוסף, "במקרים חריגים", לחרוג אף מתקרת ה-50%. אלא ששיקול דעת זה הוגבל למקרים "בהם מורכבות ההליך או נסיבות מיוחדות אחרות מצדיקות זאת".

ג. לא נשמעה טענה, וממילא לא הוכח, כי המקרה של התובעת – מעבר להיותו כבד משקל בשים לב למהות האשמה, היה כרוך ב"הליך מורכב". עיקר הכובד

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

הוא בשאלה האם במקרה שלפנינו קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה משיעור של 50%.

ד. בפניית ב"כ התובעת מיום 24.1.08 הועלו מספר נימוקים להיות המקרה של התובעת מקרה מיוחד: הגשת כתב האישום מבלי שנערך לתובעת שימוע; הצורך להתמודד עם כתב האישום לבד ללא עזרת "המערכת", למעט "החזר הוצאות"; לא הוצגו לתובעת טבלת התעריפים או הנוהל; השב"ס הוא מהגופים הבודדים שעובדיו לא מבוטחים מפני הוצאות כאמור; בפועל הנוהל שלכאורה היה בתוקף הסתבר כנוהל לא תקף.

ה. הועדות לא סברו כי הטעמים שביסוד בקשת התובעת ובא כוחה הצדיקו חריגה מעבר ל- 50%. ככלל, בית הדין לא יתערב בשיקול הדעת של הוועדה והביקורת השיפוטית מוגבלת לעילות קונקרטיות של טיב השיקולים שהובאו בחשבון ושל חריגה ממתחם הסבירות. במקרה זה שקלו הוועדות את טענות התובעת ומצאו לקבוע כפי שקבעו. לא שוכנענו שיש מקום להתערב בשיקול דעתן. להלן נתייחס בקצרה לנימוקי ב"כ התובעת:

(1) הנימוק הקשור לשימוע טרם הגשת כתב האישום חורג מהמסגרת ונוגע לרשויות התביעה בלבד, ולא לשב"ס;

(2) אמנם אין ראיה ישירה להצגת הנוהל גופו או התעריפים לתובעת. בענין זה העידה עו"ד קלינגר מתוך אופן פעולתה ולא מתוך זיכרון קונקרטי הנוגע לתובעת. אלא, שמדובר בנוהל שפורסם במסגרת נהלי תנאי שירות, וקיימת חזקה כי הוא מוכר. יתר על כן, ישנו קושי בטיעון של התובעת בענין זה שכן התובעת לא הוכיחה כי ההוצאות שאושרו לא יכולות היו להספיק לייצוג משפטי סביר.

(3) גם הטענה הנוגעת להעדר הביטוח מוקשית משלא הוכח כי ההוצאות שאושרו לא יכולות היו להספיק לייצוג משפטי סביר;

(4) העובדה כי הנוהל הפורמלי לא היה תקף לא פגעה בתובעת בהיבט של היכולת לקבל השתתפות בהוצאות המשפט.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

כך או כך, לא ניתן לקבוע – גם בהתחשב בטעמים שהועלו על ידי בא כוח התובעת ואליהם התייחסנו בס"ק (2) ו-(3) לעיל, כי החלטת הועדה חורגת ממתחם הסבירות.

טענת אפליה על יסוד ההסכם הרפואי

34. כאמור, לקראת תום הדיון הרחיבה התובעת את חזית המריבה וטענות טענות הנוגעות להסכם הקיבוצי ולפוליסה. אלא, שסוגיה זו לא התבררה במסגרת ההליך ולכן אנו סבורים כי נכון יהיה לקבל את טענת השב"ס שהתנגד להרחבת חזית.

עגמת נפש

35. אף כי דחינו עד כה את טענות התובעת, אנו סבורים כי המקרה שלפנינו הוא מקרה המצדיק פיצוי בגין עגמת הנפש שנגרמה לה בשל התנהלות השב"ס בכל הפרשה – התנהלות העולה כדי הפרת חובת תום הלב והנאמנות של השב"ס, ונסביר:

א. התמונה המצטיירת היא של הותרת התובעת לבדה בשדה המערכה שנכפה עליה, בשל פעולה שעשתה תוך כדי ועקב תפקידה. אכן, אין לשב"ס אחריות על ההחלטה אם להגיש את כתב האישום ובגין איזו עבירה. ענין זה מסור לרשויות התביעה. אך לשב"ס, כמעביד, "תפקיד" שעליו למלא ולטעמינו השב"ס לא מילא תפקיד זה כפי שהיה מצופה.

ב. מחדל ראשון היה בעובדה שההסדר החדש לא הוחל בשב"ס. כתוצאה מכך, פרי הניסיון אשר הביא את הממשלה לתקן את ההסדר הישן ולקבוע הסדר חדש הכולל גם אפשרות לייצוג בעין לא הוחל בשב"ס ועל התובעת. לו פעלו הגורמים הרלוונטיים כהלכה, יתכן וכל השאלה שהתעוררה בתיק זה לא היתה מתעוררת.

ג. אולם יותר מכול – המחדל של השב"ס היה בסחבת בלתי מתקבלת על הדעת בטיפול בבקשת התובעת להחזר. הנזק מהתנהלות שכזו, אינה רק "מחיר הכסף ושחיקתו" שניתנים לפיצוי בדמות ריבית והפרשי הצמדה, אלא גם פגיעה בכבוד של התובעת ועלבון של מי שנזרק לים ומניחים לו להטלטל בין

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 2445-09

גליו עד אשר יואילו האחרים לעשות את אשר עליהם לעשות. פגיעה שכזו מוצדק שתרוכך בדרך של פסיקת פיצוי.

36. לאור האמור, אנו מחייבים את הנתבע לשלם לתובעת פיצוי על עגמת נפש בסך של 20,000 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה – 3.2.09, ועד למועד התשלום בפועל.

סוף דבר

37. לאור האמור, עיקר התביעה נדחה. יחד עם זאת מצאנו לנכון לחייב את הנתבע לשלם לתובעת, תוך 30 ימים ממועד קבלת פסק הדין, את הפיצוי כאמור בסעיף 36 לעיל.

38. לאור התוצאה, ובהתחשב בכך שהסכום שאושר שולם רק לאחר ניהול הליך משפטי – החלטתנו לחייב את הנתבע לשלם לתובעת, תוך 30 ימים ממועד קבלת פסק הדין, הוצאות משפט בסך של 10,000 ₪.

על פסק הדין ניתן לערער בזכות בפני בית הדין הארצי לעבודה בירושלים. הודעת ערעור יש להגיש לבית הדין הארצי תוך 30 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

ניתן היום, י"ד אב תשע"ג, (21 יולי 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

מר עמירם מילר
נציג ציבור מעבידים

אילן איטח, שופט

מר מעוז הלוי
נציג ציבור עובדים